

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzones.....	0'45	»
Num.ª atrassats des 2.ª tom....	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s'Estrangè.....	3 mesos....	1'50
	1 any.....	5'00

UNA NIT DE BALL.

(HISTÒRICH.)

Dos anys havia qu'eran casats; mes éll ja no recordava aquelles dolces promesses que 'n temps per ella més xalest, li va fé tantes vegades; totes li agradavan ménos sa que li perteneixia, per tot estava milló qu' a dins ca-séua; molt al contrari d'ella qu'apar qu'els després d'él atassin es fòch de s'amor que dins de lo séu còr sentia per aquell a que es va uní per a sempre.

—Miquèl: no me deixis tota sola. ¿Qui milló que jò, que tant t'estim, te farà passà agradables ses hòres d'aquesta nit?

—María, no sies pesada; he dat paraula a uns quants amichs qu'a les dotze mos veuriam a n'es café de dins sa Llònja y may m'ha agrajat faltá a sa méua paraula.

—Y còm tú mateix te culpes! no vols faltá a una paraula donada a uns quants amichs, y cada dia me faltes a sa que me donares ara fa dos anys.

—No comensèm; si vaitx a sa Llònja no hey vaitx per divertirmè, hey vaitx per parlá sobre ses eleccions y sòls allá podré trobá es que tench de mesté.

Na María va acalá es cap y no torná obrí sa boca més que per dí a lo séu marit que vengués tan prest còm li seria possible.

Si en temps d'es Dante haguessen usat es balls de màscara que se fan a n'el dia, casi estich segú que no hauria debaixat a l'Infern, puis que jamay fora pensat qu'hey pogués havè un llòch més digne de tal nòm qu'un ball d'aquells. S'interió y esterió de sa Llònja estavan il·luminats per una multitud de llums de gas y p'els antiquíssims festés, sòls ses altes bóvedes romanian amb sa foscòr, apar que desdeñassen el prendre part amb aquell bogiòt; crits, riayes, brègues, renou de plats y botelles; aquí aquells que pareix que van a fé es fetge pe sa boca des cansament qu'han aple-

gat ballant una *polka* qu'ha durat més d'un quart; allá quatre ó cinch mamays mitx adormides y ses séues fiyes assegudes devant una taula y al costat d'un parey d'esquerdes que no servirían per fé fum; uns altres, qu' a còps de cadira volen aprová sa fortalesa des séu cap, ja que tenen sa desgracia de tenirló tan fluix quant los puja es vapor de deù ó dotze copes seguides.

En Miquèl, aquell qu'ha anat a n'es ball per cercá vòts, está assegut costat per costat d'una fressa vestida de mónja que té més trajo d'un sach de carbó que de lo que vol aparentá; tan estassiat estava amb ella que no s'havía temut que una andalussa amb més sal que ses Salines, estava devant éll mirantlò fit a fit y a punt de dirgírla sa paraula.

—Adios, Miquelet mono, casadet de mala mòrt, ¿tú per aquí? diguesmè: ¿y sa téua dòna te deixa vení a n'els balls, y compòrta aquella *juana* que vengues per aquí a fé de ses téues y ella s'ha d'está tota soleta dins es lli?

En Miquèl mirá de dalt a baix a aquella que tan esmolada venia, y còm que li xocás més que sa que tenia per companera, y no era d'estraña, aquesta pareixia un robiòl mal fét, quant aquella era un tipo que ses mateixes andalusses haurían tengut envèja de sa gracia que tenia amb so vestí sa falda curta y vermeja y sa mantellina blanca.

Es cap d'un quart d'hora, En Miquèl ja havia deixat sa mónja llèca y ja anava a brasset amb s'andalussa que les hi deya totes a ferí, y qualcuna que de tan acertada el deixava bisco.

—Ay, Miquèl, y còm m'he cansada amb aquest *wals*! Anèm a sèure un pòch a n'aquelles dues cadires.

—No, màscara agradosa, no vuy que sèguis aquí; anèm a la fonda; vuy poré dí en sa méua vida qu'he tengut per companera de taula sa mossò més salada qu'es passetja per dins sa Llònja.

—Miquèl, Miquèl! si sa téua dòna te sentís, ¿còm se desenganaria, ella que t'estima tant!

—Deixa aná ara sa méua dòna; pensa qu'estás a n'es méu costat, al costat

d'un que t'estima còm may havia estimat, y que sòls per veure lo que tapa aquest bossí de sèda negra, aniria a Lluch a peu descals.

—De segú que no estás may tan amable amb na María, y per cèrt que heu mereix més qu'una que no li has vist may sa cara!

—Y còm t'enganes, Francisquetá, (axò ley diu amb molta passió) dius que no t'he vista may sa cara, quant fá tant de temps que per ella suspir.

—Ja... ja... ¡ay!... y còm t'espliques, Miquelet. Però, ¡y que *pillós* sou tots ets hòmos! Mirau jò que pensava que per molt que te xarrás no me coneixeríes; vamos, estich desenganada, no serveisch per doná broma.

—No digues axò, Francisca estimada; ¿creus tú, que si hagués estat un altre t'hauria coneguda? no pensis may axò; es méu còr es el que t'ha venuda; sòls ell m'ha donat a coneixe aquella que tant estim.

—Però, Miquèl, no veus qu'aquestes paraules amb boca d'un hòmo casat no están bé.

—Per Deu, Francisca, no digues axò; no me recòrdis lo que tant avorresch, quant sòls tú ets sa causa de tal avorrimènt.

Amb axò, ja estavan asseguts a una taula de sa fonda; En Miquèl fé trèure sopá per tots dos; éll doná bona conta de tres ó quatre raccions; al contrari d'ella que no va tastá casi rès, còsa molt estraña amb una màscara.

—Francisca, no sias ingrata; deixèm estreña aquesta maneta que segurament no'n trobaria un altre fèta amb tanta perfecció; deixa que la pòsi demunt de lo méu còr y sentirás de quin mòdo bateja es qui per tú sòls té vida; però, digasmè, quin sant del Cèl t'ha inspirada per vení a n'aquest ball, jò que creya me despreciaves, que te rèyes de ses méues paraules perqu'era un hòmo casat. ¡Oh! malahida sia s'hòra que tal capritxo vaitx tení! Diguès, Francisca, ¿es cèrt que m'estimas? es cèrt que has venguda a n'es ball sòls per veurèm a mí?

—Sí.

—¡Oh, y quant de való té per mí aquesta curta paraula! Però vuy que l'em repeteixques, y à més que me deixis senti un pòch més sa téua vèu que d'es qu'estám asseguts no he pogut senti.

—Conversa tú; tench tant de gust en sentirte que me sab greu pèdre es téps conversant jò.

En Miquèl ja havia perdut es *quest*; estussiasmat del tot, y ja no tenia reparo en prendersè qualque llibertat que si era petita, l'animava à prendernè de més gròsses quant vèya qu'ella hey consentia.

Eran les quatre de sa matinada quant ella va dí que ja era hòra d'anarsèn, que l'acompañás à cercá ses séues compañeres que ja devían está amb ànsia.

—Però, Francisca, ¿y es possible que tenguis còr per dexarmè?

—Son les quatre des matí y es hòra que vavis à ca-téua que regularment sa téua dòna deu está amb molt de cuydado.

En Miquèl li demaná per acompañarla à ca-séua; ella hey posá de tolduna algun reparo, però à la fi hey va consentí.

Ja tenim En Miquèl qu'apar que fos un fadrinet enamorat, devant, devant, à brasset amb aquella andalussa.

—¿Perque no te llevas sa careta?

—Perqu'estich suant y tench pò de costiparmè.

—Si es axí fas molt bé; (li va dí En Miquèl, que li tenia més cuydado que si fós estat sa séua dòna.)

A un carré de devés Santa Clara se varen aturá su devant d'una escaleta. En Miquèl se va estrañá que na Francisca s'eturás à n'aquella casa quant ell sabia qu'estava à devés. sa Calatrava, però ella li va dí que à ca-séua li havían donat permís per quedá à casa d'una amiga séua que tenia s'hòmo à fora y li havia demanat per fayó que li anás à fé compañía.

Allá se despediren tots y cadascú prengué per son vent, ménos En Miquèl que va quedá devant es portal d'allá ahont havia entrat na Francisca y sa séua amiga.

Però encara no havían ubèrt sa pòrta de ca-séua quant En Miquèl va cridá amb veu baixa na Francisca.

—Y encara ets per aquí, jò pensava que ja eres à ca-téua.

—Escolta, Francisca, tench necessitat de conversá amb tú unes quantes paraules, però no voldria dirlestè aquí baix.

—Ah, fiyet, aquí no es ca-méua, y encara qu'heu fós, ja veus tú qu'à les cinch des matí no es hòra d'admètre hòmos estèrns.

Tant va pregá En Miquèl qu'à la fi conseguí lo que desitjava; na Francisca demaná permís à sa séua amiga y aquella l'hey va concedí, però en condició que no havia d'está més que cinch minuts.

Sa dueña de la casa encengué es llum y ells dos se varen assèure à un sofà per está amb més comoditat y també més acostadets.

—¡Però, Francisca, còm que no puges consentí à llevartè sa careta!

—Creuries que ja no hey pensava.... ara s'ha fèt un núu y no l'em puch desfè.

—Dam, prenda méua, jò le't desfaré; puis no puch consentí parlá amb tú amb sa cara tapada.

En Miquèl passá ses mans p'es còll de na Francisca, y després d'un breu moment, li va porè desfè sa cinta de sa careta, però à n'es mateix temps que aquesta queya en terra, En Miquèl pegá un brinco que casi va arribá à ses trenginades.

—¡Tú!!

—Jò.

—¡Tú, na María!

—Jò, na María, que també ha anat à cercá vòts; y per cèrt que no ha perdut del tot es temps.

Amb axò na María ja s'havía embolicat un mocadó, prèn es brás d'es séu estorot marit, y el s'en va dú de remolch cap à ca-séua.

Desde aquell dia En Miquèl no torná aná pús de balls.

PEP DE TOTS.

TRADUCCIÓ

DE SOR JUANA INÉS DE LA CREU

que pot aná dedicada à n'aquells que parlan quantre ses dones.

Hòmos tontos qu'acusau
A sa dòna sens rahó
Sens veure sou l'ocasió
De lo mateix que culpau.

Y si atrevits sens igual
Les conduhiu à la llicència,
¡Perque cercau l'innocència
Quant sou causa del séu mal!

¡Que còsa més tonta hey ha,
Més lòca, s'ha vista may;
Qu'aquell qu'entèla es miray
Y es queixa si no está clá!

En lo favor y el desprèci
Teniu la condició igual:
Vos queixau si eus tractan mal,
Vos burlau si eus fan aprèci.

¡Puis còm ha d'está arretglada
Sa que l'vòstre amor pretén?
Si es ingrata vos ofén;
Y si es fácil vos enfada!

Deys sempre mal de ses dones
Amb queixes y escuses vanes;
¡Y vòltros les feys livianes,
Y les volen trobá bones!!

Puis ¿perque vos espantau
D'els defectes que los vèys?
¡Preuilès tals còm les feys,
O feylès còm les cercau!!

UNA SEUVATGINA.

CONFUSIÓ D' UNA FUSIÓ.

Desmentiriam sa fama de *Doctors de soley* que tenim conquistada, si L'IGNORANCIA llampantment no posás sa séua ditadela à sa peliaguda questió de fusio-nament des Vapors que tant preocupa à n'els señós Accionistes y que tant ha donat que xarrá à tota sa prensa d'aquesta Ciutat.

Abans, però, hem d'advertí que som d'escampadissa, y qu'es nòstro interés es imparcial; que no som ni hem estat may Accionistes de cap de ses tres Societats en questió, y, lo qu'es més, que no sabèm que son, en bòn'hòra heu diguèm, *Colonials*, *Norts*, ni *Directes*; y que per lo tant, no mos lleva es dormí una *alla* ni una *baja*, maldement sia de deu *enters* sencés.

Vaja, ydò; fil à sa guya y envant.

Diuen els Accionistes y demés persones interessades à que sa fusió pás envant, qu'es impossible dí à efecte tan bona y convenient, idèa mentres tots es membres de ses tres Juntes de Govern no fassan un arreglo entre ells mateixos, à fi de quedá contents tots sense perjudicá els interessos d'els Accionistes, ni desbocá es bòn propòsit que los anima.

L'IGNORANCIA, encara que no li import, tròba qu'es una gran millora per tota Mallorca sa fusió de ses tres Societats, perqu'axí se faria una Compañia respetable y digna de combatí amb moltes des continent; la cual, dant fi à n'els abusos qu'avuy se comèten, podria establí una relació directa amb Barcelona, València, Ervissa, Alicante, Mahó, y fins y tot si se volia amb Marsella y amb Alger; y destiná un vapor d'els més vèys per dú bestia quant sia necessari, perqu'es una triste gracia qu'els passatges racionals qu'han pagat còm à persones humanes, hajan d'aná mesclats aimb sos *passatges* irracionals, qu'han pagat còm à bèsties inhumanes; però que s'arreglo que demanan entre els membres de sa Junta de Govern l'haurian de tení abans els Accionistes per treure es cap des fil de sa confusió qu'enreda sa fusió; y llavò per arreglá, quedá acordes y modificá, si importa, ses condicions presentades per sa fusió.

Si no heu fan axí tot se fondrá en fum de formatjada, perque tothòm veu ben clá es pur inconvenient que romp sa bona marxa des propòsit fusionadó, que es sa mala avenència entre els Directós. Succeheix qu'hey ha tres Directós, un per cada compañía, y si sa fusió se feya,

no més n' hauríam de mesté un, y els dos restants se quedarian *ex-Directós* d' una *ex-Societat marítima* fusionada, y axò cabalment es lo que no los deu convení, per allò de que seria una mengua p' els que quedarian sense Directoratge, al veure qu' es tercé ha obtengut sa credencial, essent, còm los considerám à tots tres, persones dignes y aples per manetjá es difícil tango d' una companyia marítima tan distingida còm serían ses tres fusionades.

Per axò trobám qu' els Accionistes convendria se conciliassen uns amb sos altres, y resolguessen una determinació sa més natural per aquest cas.

Per exemple: si se vol complaure à n' els tres Directós còm à recompensa d' els serveys que ténen prestats à ses sénes respectives Societats, ¿perque no se fa sa fusió amb sos tres Directós, però amb sa condició que comandarán de dos en dos anys ó més, un després s' altre, y qu' en cas de mòrts ó inútils un ó dos d' ells, no s' en nombrarán d' altres, à fi de quedá sa Societat amb un sol Directó?

Molts dirán: ¡cá! axò es impossible havè de pagá tres Directós, dos d' ells sense fé rès!..... Axò es un desbarat comandá de dos en dos anys, perque succehiria que lo qu' un faria s' altre heu desfaría y els perjudicis los pagarian els Accionistes!.....

No hey ha *tales carneros*. ¿Y els carrechs de Directós que no pòren essè de balde, *gratis*, còm heu es el que tan dignament desempeña à s' *Empresa Mallorca à Vapor*, s' intrèpit y consequent marino Don Pere Antoni M. Granada? ¿Y per què havia de desfé un lo que s' altre faria, si hey havia uns Vocals de sa Junta de Govern que mirassen p' es séu bé pròpi, (que creym heu procurarían,) y en particulá de tothòm, y no ventassen s' encensé, ni se doblegassen à devant cap respècte ni mira contradictòria à sa bona justícia y llealtat?

Perque deixauvós de tonteries; els Accionistes y demás persones interessades, si no òbren axí, may se farà sa fusió y sempre se trobarán nadant dins sa confusió y *con las tortas en el horno*.

Sa conveniència de sa fusió no pòt essè més declarada, més desitjada y més convenient per tothòm; mentres qu' els perjudicis que repòrta à Mallorca aquest vergoñós estat de competència amb que se tròban encallades ses Empreses marítimes, donan escándol y fins y tot descreditan es bòn nòm que mos deixá à tots, el gran batalladó En Jaume I.

Si no deym vè, ¡que respòngan ses corrocades que de pòch temps à n' aquesta part s' en han duytes ses Empreses amb ses averies qu' han tengut varios vapors d' els que fan es tràfich à Barcelona! ¡Qu' heu digan es passatgés, els que pagant deuen miserables vellons han atravesat es bras de mar que mos uneix amb sa veynada Ciutat des Prin-

cipal! Y en fin, ¡qu' heu diga es *dividendo* qu' han cobrat els Accionistes, desde que sa competència y es despres-tigi *sentó sus reales* à dins ca ses señores Empreses!

Abans d' haverhí aquesta pèste de competència, ara fa tres ó quatre anys, ses Empreses arribaren à un punt en qu' amb sos prèus de sa tarifa estafavan miserablement à n' els pòbres passatgés que, ó bé per feynes ó per divertiment, s' havian d' embarcá; perque ¿quina Empresa Marítima, es d' España, que per un viatge de dotze hòres fa pagá 7 duros à primera, 4 y mitx à segona y 54 reals à demunt cubèrta? Cap à n' es nòstro concèpte més que ses de Mallorca.

Però, llavò, desde que s' aument de una nòva Empresa que se proposá exterminá radicalment els abusos d' aquelles societats anònimes que tant se feyan valè, y que tants bòn *dividendos* se repartían els Accionistes, comensá à funcioná y los fé ses cosigoyes endins, y llavò s' armá sa gran competència. Els valors de ses accions qu' antes pasturavan tan altes còm una veleta de campaná, comensaren à rossegá p' en tèrra, y es prèus de sa tarifa baixaren d' un mòdo horrorós, fins arribá à n' es punt qu' els *Despatxos de vapors* se convertiran en mercats. Tan es axí, quant nòltros p' es nòstros pròpis y curiosos uys, hem vist més de dues vegades regaletjá ses papeletes lo mateix que se regaletjan ses tomátiques à sa Plassa.

Sa diferència de llavò à ara no es notable; llavò ses tarifes estafavan els passatgés, ara los dona s' importancia d' un fardo de ròba, d' un sach de torts, ó de una gabia de caragòls en conserva.

Basta per avuy perque no mos hem proposat maretjá ses Empreses ni confondre als Accionistes que nédan à dins sa confusió de sa fusió. Axò no es més qu' una petita idèa amb ses séues inconveniències que L' IGNORANCIA sembra à dins sa provada inteligència de totes ses persones interessades; ó per milló dí, axò son, quatre plumades al vòl, fètes sense inñalicia ni interés, y moguts tan sòls per sa curiosidat y per ses queixes de casi tots els que s' estiman de bòn patricis rivetats d' ignorants; d' els comercians é industrials que se llamentan amb molta de rahó de sa baratura de ses tarifes d' els vapors, perque diuen que desde qu' els prèus están tan abandonats, no despatxau per pagá sa contribució, perqu' els compradós d' un pòch d' importancia envían ó van à comprá es gèneros à Barcelona, y còm allá molta còsa está més baratet qu' aquí, amb lo que ahorrau de sa compra los basta per pagá es passatge, y amb una pedra fan dos tirs. De la pobrèa, que fa dos doblés de lo mateix, perqu' els pagesos en llòch de dú els fruyts y demás comestibles à sa Plassa, còm feyan primé, los embarcan cap à Barcelona, ahont allá los despatxan en gròs y à un prèu un pòch més

augmentat qu' aquí, ament que los basta per pagá es fletes y es passatge.

Amb totes aquestes rahons, els Accionistes creym que vorán ben clá qu' es necessari má de mèstre per anivellá sa decadència de ses tres Societats de que mos ocupám, amb sos desitjos de tothòm, respècte à n' es darli vida. Nòltros no prenim tal empresa perque mos considerám curts de gambals, y llavò perque no mos impòrta ni interessa. Si heu poguessem fé amb mitja dotzeneta d' articles còm aquest, gustosos sacrificaríam sa paciència en bé de Mallorca y des séu progrés; més, en vista de què no porèm y de que tan mateix es nòstros esforços serían inútils, suplicám à tots els Accionistes que fassan un estirament de nirvis y donin una maneta à n' els séus interessós que caminan amb un pèu dins sa fossa y s' altre á sa vòra d' un avench, segús qu' axí s' honrarán y donarán un pòch d' importancia à n' es comèrs marítim.

Tal vòlta estrañarán molts de lectors que no més hajin fèt blanch d' els nòstros clarets troteos à sa línea d' aquí à Barcelona, essent còm es una vergoña, principalment p' els forastés, es veure que per aná à València, à Alicante ó à Mahó, valga sis vegades més que per aná à Barcelona. Ydò, no; no heu estrañen; nòltros entre y entre, som un pòch considerats, y per axò considerám qu' amb so escás número de passatgés y es pòch cárrech que duen, no se pòren baixá els prèus d' aquelles líneas, so pena de qu' els Accionistes vulgan tirá sa casa per sa finestra.

UN XEXANTÍ.

À N' ES MÉU ESTIMAT.

Si mon estimat s' en vá
Ja s' en va tot lo méu bé,
Jò tota sola estaré
Fins que de serví vendrá.

Jò et vuy doná una pesseta
Perque amb mí pugues pensá
Y te pñgues recordá
De na María Angeleta.

Premlè mon estimadet,
Que jò voldría darté
Si fos possible, es méu sè
Hasta y tot es méu coret

Jò no sé que pagaría
Perque tú no te 'n anasses
Sinó que sempre 't quedásses,
Amb sa méua companyia.

Que sufriré de tormentos
Desde que t' en anirás,
Jò molt llarch trobaré es temps
Fins que de serví vendrás.

Jò no se que 'm passarà
Ara que sens tú estaré,
Me pareix que 'm moriré
Si no 'm puch acomodá.

Adios mon estimadet,
Fins que te vèja torná;
Puis que tot lo méu coret
Junt amb tú també s'en vá.

S' ATLÒTA D' UN LLUNMAJORÉ.

XEREMIADES.

Don Llacinto Feliu y Ferrá, digne President des *Círculo Mallorquí*, mos ha passat un *Besa-les-mans*, convidant-mòs à sa inauguració d'es saló de fèstes y reunions d'aquest Cassino, que segons notícies ha quedat espléndidament adornat.

Procurarè m assistirhi per podè donarnè conta à n' els nòstros lectors.

Don Antòni Cánaves y Còll, President de *El Seguro Mallorquin*, mos ha remès sa Memòria darrera de dita Societat. Li donám les gracies.

Es *Banch* de Felanitx mos ha enviat sa Memòria de sa séua darrera Junta General d' Accionistes, y d'es séu contengut se desprèn es gran increment qu' ha près es Crèdit dins aquella localitat y sa prosperitat amb que se tròba dita Societat.

Donám les gracies à n' es Director de sa *Galeria Topogràfica y Fotogràfica* d'es Mercat, p' es billet de convit que mos ha enviat per aná à veure lo que conté. Procurarè m complaure 'l.

S' empedregat d' es carré de Sant Mi-quèl fá via. Pareix que s' Ajuntament no hey plañy rès, ni gent, ni llum, ni Municipals. Axí mos agrada. Deu fassa que vejèm corretgides prest varies altres còses que tenim avisades y que per ara no ténen novedat.

¿Quant han de destapá aquella fatxada qu' está amagada dins un carreró fosch entre es Mercat y es Born?

¿Quant han d' apuntalá al manco aquella paret de Son Serra que cau, y qu' está pròp de ses escolès y costures d' aquell barri?

¿Quant han de tomá aquells tròssos de paret que cauen, devant Son Campos?

¿Quant han de llevá aquella òbra fraudulenta qu' axecàren s' altre dia à n' es camí de Manacò al mitx de s' embocadura d' un carré ja aprovat pe s' Ajuntament?

Que mos ho diga qui arrib á sebrerhó

p' es conhòrt y seguritat de tots els Ignorants.

Hey ha hagut moltes persones qu' han trobat indecent es gravat que publicàrem es número passat.

A n' aquestes persones los dirèm que nòliros no l' hem inventat, y qu' estrañam que tròban indecent una còpia quant s' original al viu fa àns qu' está en el Mercat, à un llòch d' els més públics qu' hey ha dins Ciutat, sense que ningú l' hey haja trobat. Si hey ha indecència à sa còpia, més n' han de trobá à s' original qu' está visible à totes ses hòres del dia, y que fá oló, y sa còpia nó.

CORRESPONDENCIA.

Barcelona, *Fabrè* de 1884.

Señó Directó de L' IGNORANCIA:

Lo qu' aquests dies ha cridat molt s' atenció es estat s' Exposició «Parés» qu' à n' es carré de Petritxòl se vá obrí à n' es públich fá pòques setmanes. Aquesta Exposició es de Pintura y Escultura y un que vaja à veurerla en té per estona si la vòl mirá bé. Allá hey ha bò y dolent, còm succeheix per tot y en tot; però, axò sí, tots es cuadros ténen una bona vasa, y d' un pam y mitx d' amplaria, s' hi impòrta, perque ja se sap qu' es llòchs han de dí amb ses castañetes, y llavò que no es mal tení en conta lo que diuen els italians: *bone perfile é.... inmezzo*, perque de totes maneres un llibre amb una encuadernació daurada y en moltes estampes es més hermós qu' un d' aquells en plegamí mitx roegats de rates y amb lletres més males de lletgi que sa lletra d' escrivá ó que sa méua.

Axò no vòl dí que no hey haja pintures més que bones; y entre elles algunes de pintós mallorquins que per cèrt hey fan sa *retxa ben amunt*.

Es local qu' es una sala ben espayosa y amb molt bones condicions de llum, sempre está plé de gent.

¡Llástima qu' à Mallorca al manco no puga está may plèna aquella que tenim à n' es Born! Fá plorera s' entrarhi y veurerle més buyda que bossa de jugadó.

Y no es que no hey haja pintós abastament, però.... no rès; es mallorquins son mallorquins, y basta.

Per aquí la Candelera vá riure amb cara de plorá; axò deù volè dí que s' estiu s' en vendrà còm à d' amagat, per lo mateix ja podèm está alèrta.

Sia còm sia, salut y pessetes, per tota L' IGNORANCIA ILUSTRADA.

MESTRE ESCRIVIU.

CALENDARI DE L' IGNORANCIA.

Se fá present à tothòm y à tota persona que no tenga encara el prondèstich de L' IGNORANCIA que ja 'n quedan pòchs etsemblars, y que vajan à comprarlo abans de que s' acapian.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Un dinè de mal y cinch sòus d' emplasta.*

SEMBLANSES.—1. *En que té arch.*

2. *En que fá nèt.*

3. *En que té ales.*

4. *En que ténen pèl.*

TRIANGUL....—*Cabòta-Cabòt-Cabo-Cab-Ca-C.*

XARADA.....—*Po-go-nèu.*

CAVILACIÓ.....—*Armengol.*

FUGA.....—*Qui apadassa son temps passa.*

ENDEVINAYA.—*Es vent.*

GEROGLIFICH.

::: — T ps + E I DH

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un puput à un segadó?
2. ¿Y un' òliba à una dobla de vint?
3. ¿Y es papé moneda à n' els hòmos?
4. ¿Y es canalòbres à ses monedes?

XARADA

Adins una Catedral
Hey uobarás sa *primera*;
Es *dos* que li vé darrera
Es un signe musical;
Fá un servey sens igual
Es *tot* à sa bugadera.

PREGUNTES.

1. ¿Qui es aquell hòmo qu' apesá que va neix no morirà?
2. ¿Còm pòt essè qu' à n' el mon hey haja tres sòls?

CAVILACIÓ.

¡PILLOS!

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge

FUGA DE CONSONANTS.

.í . a . e . o . o . . e . u . e . o . e . y . a . u . e . i . u . á

ENDEVINAYA.

Mascle me paseix per l' ayre
Y famella per dins má;
Sòls no val cabilà gayre
Per poder m' endeviná.

Per tota sa colecció
MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

16 FEBRÉ DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.